

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er tilhænger af, at den igangværende regeringskonference bliver en såkaldt smal regeringskonference, hvor man koncentrerer sig om de spørgsmål, der kan være med til at sikre udvidelsen af fællesskabet med de central- og østeuropæiske lande, få gjort bordet, om jeg så må sige, bredere i EU, så der bliver plads til alle.

Derfor kan vi sige, at alene af den grund ønsker vi ikke, at dagsordenen bliver dynget til med emner, der kan være med til at besværliggøre den proces, som vi står over for med hensyn til udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande. Vi mener, at tiden altså er kommet til, at vi ser på bredden i stedet for, at vi går i dybden i samarbejdet i EU.

Alene på den baggrund deler vi jo langt hen ad vejen de intentioner, der er bag Enhedslistens forslag om, at der ikke skal indføres flertalsafgørelser på arbejdsmarkeds-, social- og skattepolitiske områder i EU. Det ønsker vi heller ikke fra Kristeligt Folkepartis side af den grund, men heller ikke, fordi det jo vil være med til at sætte fart på integrationen på andre områder.

Vi er sådan set også enige i, at når de spørgsmål kommer op alligevel, på trods af Kristeligt Folkepartis ønske, så skyldes det jo i høj grad, at Den Økonomiske og Monetære Union har brug for at blive løbet i gang af endnu mere politisk integration, end vi allerede har oplevet. Jeg er enig i, at der er den sammenhæng, selv om den af så mange i debatten klart benægtes.

Hvordan Danmark så skal forholde sig til, at andre lande aktivt bringer disse spørgsmål op på dagsordenen, kan man jo diskutere. Enhedslisten foreslår, at man så allerede nu, havde jeg nær sagt, varsler et veto. Danmark kan jo altså også bare gøre det, der er muligt i forbindelse med traktatændringer, nemlig bruge den mulighed, der er for at sige nej i den forstand, at der jo kræves enstemmighed.

Derfor vil jeg sige, at vores anbefaling til regeringen er, at Danmark markerer, at der etableres en fælles holdning på de her områder. Men vi synes ikke, at det er tiden at tage stilling til det nu og fra Folketingets side vedtage, hvorvidt man skal bruge vetovåbenet på den måde, som det traditionelt gøres på, og som Enhedslisten har lagt op til med sit beslutningsforslag her i dag.

Kim Behnke (FRI):

Enhedslisten skal selvfølgelig ikke skoses for at bringe dette spørgsmål til forhandling her i Folketingssalen, men vi har nu den opfattelse i Frihed 2000, at de her spørgsmål jo desværre blev afklaret ret præcist i forbindelse med, at den danske regering fik opbakning fra et flertal i Folketinget til det forhandlingsmandat til den igangværende regeringskonference, som blev givet i Statsministeriet.

Ved daværende anledning vil hr. Keld Albrechtsen kunne huske at jeg på vegne af Frihed 2000 gjorde gældende, at Danmark ingenlunde skal deltage i en traktat, som betyder flertalsafgørelser på yderligere områder. Tværtimod mener vi faktisk, at en række af de flertalsmuligheder, der findes både i Maastrichttraktaten og i Amsterdamtraktaten, jo dengang var anledning til at stemme nej til de to traktatforslag.

Kigger vi så lidt på selve forslaget indhold, så er et veto jo naturligvis en drastisk handling. Og som hr. Jann Sjursen var inde på, har vi jo det privilegium fra dansk side, at skulle de andre lande få smuglet disse flertalsafgørelser ind i en ny Nicetraktat, så kan Danmark lade være med at ratificere traktaten.

Men vi synes, det er meget vigtigere, at den danske regeringen ved begyndelsen af et forhandlingsforløb gør de andre lande klart, at dér er smertegrænser for Danmark, sådan at de andre lande ikke bringes i den situation, at de bliver overraskede, når forhåbentlig et dansk folketingsflertal eller den danske befolkning ved en folkeafstemning fravælger en ny traktat, altså at man allerede på forhånd gør opmærksom på, at det vil Danmark ikke være med til. Så dér vil det rent forhandlingsmæssigt absolut være en fordel.

Når vi hører unionstilhængerne i debatten i dag, er vi bange for, at de forbeholder sig den mulighed, at udenrigsministeren og statsministeren kan vende hjem fra Nice og erklære for den undrende presse, at den traktat, der nu foreligger, ganske vist indeholder nye flertalsafgørelsesmuligheder, men til gengæld synes man fra dansk side, at ud fra en overordnet betragtning har man godt kunnet acceptere den, altså at man har en dør stående åben – det var måske mest tydeligt hos den konservative ordfører – så man kan tilslutte sig de her ting og så bagefter komme hjem og undskyldte sig med, at det godt nok ikke var dansk favoritpolitik, men ikke desto mindre var man nødt til at tage det